

DISCURS DE LA PRESIDENTA DEL CONSELL SOCIAL DE LA UNIVERSITAT DE GIRONA, A L'ACTE D'INAUGURACIÓ DEL CURS ACADÈMIC 2016-2017 (22 de setembre de 2016)

Gràcies rector,

Delegat del Govern,

Director general d'Universitats és un plaer que ens acompanyi avui.

Alcaldessa de Girona, president de la Diputació, directora de la UNED, director del CERCA,

Exrectors Anna M. Geli i Joan Batlle, expresident Albert Bou,

Parlamentaris, regidors,

President del Patronat de l'EPS,

Representants de la Cambra de Comerç, dels col·legis professionals, de la FOEG, de la PIMEC, de CCOO i de la UGT,

Membres del Consell Social i representants de la nostra societat,

Dra. Carmen Carretero, una lliçó magistral com era d'esperar,

I molt especialment personal acadèmic (vicerectors, degans i deganes, coordinadors, professors), membres del PAS i és clar, estudiants.

En primer lloc, vull felicitar els membres del PAS en l'inici d'una nova etapa. (Per cert, per aquí hi ha un senyor que intentarà lligar-vos de nou a la nostra universitat).

Felicitats als doctorats, però recordeu que el doctorat només és la porta d'entrada a la recerca, això no és el final, sinó un pas endavant.

Benvinguts a la inauguració d'un nou curs de la UdG, benvinguts al que és per definició el temple del saber, de la llibertat de pensament, però també de la tolerància, on té posats els ulls bona part de la nostra societat, perquè el futur passa per ell.

La LUC, la Llei d'Universitats de Catalunya, ho deixa clar. Diu textualment: "Cada universitat és dipositària de l'interès general de l'educació superior, que assumeix la plena llibertat d'organització i funcionament, amb capacitat d'autogovern, i compleix el deure de retre comptes davant la societat en els termes establerts per la llei."

Aquesta societat ens exigeix cada vegada més: docència de qualitat, recerca capdavantera i, és clar, transferència, i és a la transferència que ha volgut dedicar aquesta inauguració el rector.

Això em sembla excel·lent, ja que, com tothom que em coneix sap, crec fermament que la transferència, a pesar que en teoria és l'objectiu de la universitat, juntament amb la docència i naturalment la recerca, és la gran oblidada.

Quant parlem de transferència, parlem no tan sols de transferència tecnològica o científica, com es poden imaginar, parlem de transferència en tots els àmbits, també en l'humanístic, social i educatiu.

I si ningú dubta d'aquesta necessitat, per què continua essent tant difícil que es valori?

I si tothom està d'acord, com ha quedat palès, per què encara tenim problemes?

Doncs perquè al llarg d'aquests últims anys no ho hem fet bé.

Si mirem enrere, veurem que quan es va aprovar la primera Llei orgànica d'Universitats (LOU, 2001), ja s'hi reflectia la necessitat de passar de la universitat antiquada de la qual proveníem, una universitat eminentment docent, a una de docent i investigadora, motiu pel qual es va crear la figura d'investigador i, el que és més important, es va estimular la recerca, valorant i compensant econòmicament en el currículum del professorat les publicacions en revistes indexades.

I parlant de l'èxit aconseguit en recerca, felicito tots els investigadors de la UdG pel reconeixement que suposa que la revista *Nature*, col·loqui la nostra universitat en el lloc 84 del rànquing d'institucions de recerca emergents. Això no és feina de mesos, és feina d'anys. Enhorabona i continueu treballant.

Tanmateix, quan es modifica la Llei orgànica el 2007 per adaptar-la al compromís de Bolonya i per formar part de l'espai europeu d'educació superior, no es va fer res per incorporar la transferència a aquest currículum del professorat, per la qual cosa continua essent l'assignatura pendent de les nostres universitats.

Tampoc es crearen les estructures de transferència idònies, com van fer els altres països, que fossin no tan sols veritables eines de transferència, sinó també eines d'obtenció de recursos per als investigadors i per a la universitat mateixa.

Ara podem tenir una nova oportunitat.

Quina universitat volem? es preguntava el rector en l'últim Claustre. És una pregunta que debatrem en la propera jornada de l'ACUP (Associació Catalana d'Universitats Públiques), aquí a Girona, a Sant Daniel, el 5 d'octubre.

Tanmateix, la pregunta també hauríem de fer-la a tots vostès

- Quina universitat vol la nostra societat?
- Quina universitat necessiten les nostres empreses, les nostres institucions, per enfrontar-se a un futur incert immers en una societat globalitzada?

Necessitem aquestes respostes

Però tornem al dia d'avui.

Avui iniciem un nou curs acadèmic, el curs 2016-2017. Per a alguns és el primer, per a altres, l'últim, per a la majoria un més, que no vol dir que sigui menys important per a cap.

Econòmicament, tenim l'esperança que els moments més difícils ja hagin passat, però han quedat tantes coses endarrerides, per culpa d'aquesta crisi.

Una sanitat i uns serveis socials altament deficitaris, molt a pesar dels esforços que han fet tots els professionals que els integren per mantenir-los...

Però, què els explico a vostès: personal docent o investigador, personal d'administració i serveis, que ho han patit en pròpia carn.

Saben que tenen el nostre agraïment, el de tota la societat que representa el Consell que m'honoro a presidir, i els demano que continuïn, que no defalleixin ara al final, perquè estic segura que el nostre Govern farà el possible perquè les condicions millorin, en la mesura que li sigui possible.

I als estudiants, encara que n'hi ha pocs, avui aquí, els faig dues recomanacions:

- Aproveu el temps, veniu a la universitat a formar-vos no tan sols en els àmbits tècnic i científic, també humanament.
- Volem que sigueu crítics i exigents amb la institució, però també amb vosaltres mateixos. Tots i cadascun dels integrants de la UdG, de la nostra UdG, hi són per aconseguir que sigueu els millors. No ens defraudeu.

Demaneu el que necessiteu! De representació en teniu, com ha quedat clar en la intervenció d'en Marc.

Si coneixeu alumnes amb problemes econòmics, la UdG i el Consell Social sempre tenen un romanent per poder-los ajudar.

Sabem que no tenim les beques salari que necessitaríem, perquè a vegades n'hi ha molt poques; per sort, l'impediment per arribar a la universitat no és el pagament de la matrícula, per al qual hi ha ajuts i beques segons el nivell econòmic, sinó el fet que la família no pugui prescindir de l'aportació econòmica que suposa el sou d'aquest noi o noia.

Aquesta és una demanda que afegirem a la petició al Parlament, ara que sembla que estem revertint les restriccions pressupostàries, perquè la Universitat sigui relament, com diu el rector, l'ascensor social que ha de ser en ple segle XXI.

Els moments no són fàcils, però només en els moments difícils les persones i els pobles, són capaços de donar el millor de si mateixos.

Necessitem el compromís de vostès, de la nostra societat envers la nostra Universitat.

Però també volem que aquesta societat se senti orgullosa dels èxits de la UdG, des dels nostres exalumnes, entre els quals hi ha: empresaris, diputats i alts càrrecs (com ara el delegat del Govern, que avui ens acompanya).

Que l'aligot, el símbol de la nostra universitat, sigui respectat i admirat només depèn de vostès, de tots nosaltres.

Moltes gràcies.

Rosa Núria Aleixandre Cerarols
Presidenta del Consell Social